

Ммммммммммммм! Постопли се! Запролети се. Баба Марта дойде и си замина. Кокичета, мартенички. Зюмбюлча, лалета. Феерия от ухания. И от цветовете. Ето, че и Великден мина дори! А ние се посъбудихме от тежкия зимен сън. Неее, не ни гледайте сутрин, рано, между 7:15 и 8:30. Сега все по-често сме зад училищната ограда за по кафе и за...е, нещо не съвсем здравословно. Спокоооо! Имаме си редовно Здравни беседи. Но просто сме...инати – 2. с. *** РАЗЛИЧИЕТО – стр. 10.

Представяме Ви Библиотеката на 32ро– стр.15. * Ревюта на книги – стр. 16.

* Изявени ученици – стр. 3, 9, 11.

- Клубовете в 32ро.... Госпожа Д. Соколова и клуба по рисуване – стр.6.

Клубо ми е...

- Литературна страничка стр. 12, 13.

*** Наргилета, варе-ри и училище стр

*** Някога бях тук като ученик, а днес съм сред учителите в 32ро – разговор с госпожа Таня Атанасова и с господин Илия Танбураджиев - стр.3, 4, 8.

- Най-младата учителка в гимназиален етап – госпожица Д. Вълчанова стр. 7.
- Състезанието – Creative writing и госпожица Ралица Карлова – стр.3.

Прод. От стр. 1: Може би с този Вестник фасовите ще намалее? Наргилетата ще поутихнат, а алкохолните пари ще са за разстривки 😊 Дали да не обявим конкурс за есе „Аз и цигарите“? Или за стихотворение – „Аз ги намалих“, „Как спрях да пуша“? Но нека Ви се представим! Ние сме: Краси, Руми, Еми, Пами, Дени, Anonimnata и Теди от 8. а, в, г, е класове. Та, какво решихме ли? Ще отговорим коварно. И хитро. С друг въпрос, който според учителите ни по БЕЛ, е реторичен: А защо не? Не успяхме да си изберем заглавие. Затова първият му брой е с условната шапка – *Лобо ми е...* Все пак беше по-добрият вариант от: Вестник без заглавие. Въпреки че знаем в изкуството има песен без думи. Съвсем сериозно се обръщаме към Вас – нашите читатели – предложете подходящо име. Наградата ще е, че вторият брой ще е с вашата шапка и ще споделим на кого е идеята. Имаме за цел да продължим някогашното издание, което се казваше *Климентов глас*, който съвсем наскоро излезе във връзка с юбилея на нашето 120-годишно училище и се правеше основно от госпожа Светла Рашкова. Чудихме се дали да не запазим вече утвърдилото се наименование. Ала решихме да сме Различни. - прод. на стр. 6.

Creative Writing – разговор с госпожа Ралица Карлова – учител по английски език

1. Мислите ли, че Creative Writing е откритие на млади таланти-писатели, поети и т.н?

- В нашето училище се обучават много творчески настроени ученици, които са много вдъхновени и използват голямо въображение в процеса на сътворяване на стихотворения, разкази и съчинения. В бъдеще доста от тях могат да работят в творческа сфера.

2. Какво се търсеше в творбата на учениците, за да грабне вниманието Ви?

- Търсеше се: творчество - 40%; обем, формат - 20%; употреба на езиковите средства - 20%; съдържание - 10% и 'WOW' фактор - 10%.

3. Вие бихте ли участвали, ако можехте?

- Бих се пробвала и бих написала приказка.

4. Ако бяхте на състезанието, за каква тема бихте избрали да пишете?

- За 'It was only for a day' и друга тема която много харесвам е 'If I were invisible'.

5. Според Вас има ли хора, които са били на състезанието и години по-късно са станали писатели или поети?

- През годините, в които се занимавам с това състезание имаме ученици постъпили в НАТФИЗ. През тази година участваха 51 ученици от нашето училище, петима от тях бяха класирани за националния кръг- най-много класирани ученици от цяла България (точно те са от нашето училище). Те са от 12 - ти, 9 - ти, 8 - ми и 7 - ми клас, като Иво Иванов от 12 - ти клас е победител в неговата възрастова категория, а Билияна Цолова от 9 - ти клас е класирана на второ място в

нейната възрастова категория. Другите, класирани за националния кръг, участници са: Калоян Георгиев от 9 - ти клас, Цветина Йотова от 8 - ми клас и Калина Юрукова от 7 - ми клас.

6. Ако Вие участвахте, мислите ли, че щяхте да се класирате за следващия кръг?

- Ами ако приложим нещо иновативно, което да впечатли журито и което да съответства на компонента 'WOW' фактор - защо не! Интервюто направи **Теодора Димитрова** от 8. Г. кл.

ИЗЯВЕНИ УЧЕНИЦИ

Представяме Ви Кристина Малюкова от 8. А. клас.

1. От колко време се занимаваш с опера?

- От 3 години с опера, а от 8 - с карате

2. Разбрах че се занимаваш с актьорско майсторство също. Харесва ли ти?

- Да харесва ми, въпреки че изисква много време, защото трябва да разработиш героя и да влезеш в образ. Обичам да играя, защото ме зареждат усмивките на хората.

3. Имаш ли си фенове?

- Да имам. Даже получавам цветя и подаръци. Има едно момиче, което идва на всичките ми представления и това е много мило.

4. Как успяваш да смогнеш с всичко?

- Трудно намирам време. Когато ме избраха да участвам в операта беше почти невъзможно, защото репетициите бяха в учебно време, сутрин. Но успях да се справя и с двете неща. Понякога ми се случва да уча късно вечер, защото не ми остава време през деня.

5. Как се подготвяш за представление в операта?

- Когато имам представление отивам 1 час по-рано. Имам съблекалня и гримьорна където се подготвям. Понякога се разпявам, понякога не, но никога не използвам плейбек.

6. Смяташ ли и занапред да се занимаваш с опера и актьорско майсторство?

- Да смятам, защото ми доставя удоволствие.

Интервюто направи: **Палмина Петрова** 8. А. клас.

**Някога бях тук като ученичка, а днес съм сред учителите в 32 –
ро разговор с госпожа Таня Атанасова – учител по български
език и литература .**

1. От колко време преподавате в 32ро?

- От 1996. Това са цели 20 години.

2. Какви са разликите между 32ро сега и 32ро по времето, когато учехте там?

- Разликата е, че материалната база е подобрена, когато аз бях ученичка всичко беше много по-старо. Нямаше мултимедия, дори пода и чиновете бяха стари.

3. По какъв предмет преподавате и какво е да сте учител днес?

- Преподавам по Български език и Литература. Да си учител днес е много отговорно. Сега има много източници на информация и е по-лесно на учениците да я откриват. Целта на учителите е да насочват учениците къде да търсят тази информация, но по-важната задача е учителя да изгради правилна ценностна система. Защото всичко, което ни заобикаля не дава точна представа и нещата около нас не насочват човека в правилната посока. Властта

Класът на госпожа Атанасова днес

(Снимките са от личния архив на някогашната възпитаница на гимназията. Има и от завършването през м.май 1977 г.)

и парите не са най-важното нещо. А най-важното е първо да бъдем човеци с главно Ч и да търсим човечността в хората, а след това останалото.

4. Какво правеха учениците през междучасието, когато вие бяхте ученичка?

- Същите неща, но никога не са пушли пред училище. Нямахме телефони с които учениците да си играят и пак сме оцелели.

5. Какви са първите ви спомени от училището?

- Аз много исках да уча тук и държах да съм тук, въпреки че трябваше да уча в 18то, но родителите ми направиха всичко възможно, за да уча в 32ро. Първото ми впечатление беше от класния ми ръководител г-жа Виктория Христова, преподавател по История. Тя беше изключително красива и представителна жена, но много строга и взискателна. Щом я видехме всички замръзвахме, очаквайки тя да ни се скара за нещо. Тя много ни респектиреше, защото и имяхме страха. Беше един изключителен преподавател.

6. Сега събирате ли се с някогашните си съученици?

- Имам 4 много близки приятелки и имам радостта 2 от тях да са учителки в 32ро в начален етап. По този начин се срещам с тях по-често. Това, че ние сме учителки показва как 32ро е дало едно много образование на всички ни.

7. Имате ли Ваш ученик, който днес да е Ваш колега? Ако имате какво е чувството?

- Не се сещам за такъв, но имам една ученичка следваща медицина. Тя се обажда за всеки празник на мен и на началния и преподавател. Казва се Анелия Зашева.

8. Какви приятелства имате от времето, когато сте учили тук?

- Както вече казах имам 4 приятелки. Ние сме много близки.

9. Предстои юбилей на училището, какво чувствате?

- Единственото ми чувство е чувство на гордост, че съм възпитаничка на 32ро и че сега давам възможност това чувство на гордост да остане и в поколенията.

Искам да благодаря на всички мои колеги и ученици. Пожелавам им здраве и много творчески успехи с празника.

Разговора проведе: **Палмина Петрова 8. А. клас**

Прод. от стр. 4: Защото всички сме всъщност различни. Защото самото 32ро училище е различно в сравнение с всички останали. Защото в различието и в разнообразието е красотата на този свят. Различието е креативната сила. Е, разбира се, различието винаги дразни Останалите. Винаги различието е пробуждало съпротива. Различен ли? Я бързо да ставаш като нас... Е, да, ама не! Както се изразявал някога един почти столетен български журналист. Виждате още от първата ни страница какви теми засягаме. Затова няма да ги изреждаме по отделно. Искяхме и визията да е по-разчупена от предишната. Да е близка до презентацията, на която вече сме майстори. Или пък... ще станем! Някои от материалите бяха предвидени за юбилейния брой, но не стигнаха страниците и понеже са авторски, решихме да ги поместим в този нов, ама чисто нов журнал. Първото участие на най-новите ни гимназисти е изработката на логото на вестника, направено от Иван от 8. В. клас. Приканваме и други да се присъединят! Та, добре дошли в света на различието! И мислете: заглавие за другия ни брой. Иииииииии, по-малко фасове, ей!

От Редколегията ☺

КЛУБОВЕТЕ ПО ИНТЕРЕСИ – ТУК И В НЯКОЛКО БРОЯ ЩЕ ВИ ПРЕДСТАВЯМЕ ДЕЙНОСТТА НА РАЗЛИЧНИТЕ КЛУБОВЕ ПО ИНТЕРЕСИ, КОИТО СЕ ПРОВЕЖДАТ В НАШЕТО УЧИЛИЩЕ. СТАРТИРАМЕ С ГОСТУВАНЕТО НА ГОСПОЖА ДИАНА СОКОЛОВА – ПРЕПОДАВАТЕЛ ПО ИЗОБРАЗИТЕЛНО ИЗКУСТВО

- Какво събуди желанието Ви да се занимавате с изкуство?

- Нито от едната, нито от другата страна на моето семейството няма художници. Най-интересният факт е, че до седми клас аз бях страшен бунтар, исках всичко да е точно наопаки. Преподавателят ми по рисуване каза, че според него от мен учител по рисуване няма да стане, при което аз продължих да рисувам, влязох в гимназия с изкуства. След няколко години, когато ме приеха студентка в университета с рисуване, се срещнахме с преподавателя ми. Аз бях втори курс, а той, записваше магистратура. Спрях се и му казах: "Видя ли, че станах учител по рисуване." Той

отговори: “С твоя инат, явно край няма.” В крайна сметка това ме подтикна, инатът ми и това че имам усет да се занимавам с деца.

- Т.е., да разбираме, че инатът Ви ви е подтикнал да се занимавате с това, с което се занимавате?

- Абсолютно, абсолютен, пълен инат и навъпреки с всичко и всички.

- Какво Ви накара да създадете *Клуба по рисуване*?

- Предходните години също съм правила. На мен не ми тежи извънредният труд, никога не ми е пречело, идеята е да си прекарваме добре и да се развива талантът, защото в крайна сметка много малко са хората, които имат талант и момент, в който той закърнее, нещата не отиват на добре, в интерес на истината. А така ти можеш да поддържаш едно ниво, което ти може да не развиваш, но пък не връщаш назад, което е страхотен плюс. А тях (говори за членовете на клуба по рисуване) всичките съм си ги избрала талантливи и приказливи, така че работата върви, а това е най-важното в интерес на истината. С любов! Всичко трябва да се прави с любов. Ако не се прави с любов, нещата се загубват.

- Какво Ви кара да имате толкова високи изисквания към материалаите, с които работим?

- Мразя заложения стереотип от по-възрастни от мен колеги “деца, рисувайте това, това и това” и да рисува само върху лист. За мен листът е затвор, който всъщност притиска една голяма част от художниците и децата, които обичат да рисуват. Когато се даде едно голямо поле за изява, различни техники, различни материали, с които да се работи - това отваря крилата на художника, дава му свобода. Затова съм толкова взискателна, поради простата причина, че първо е приятно, второ когато си се занимавал, дори малко, ти е интересно как става, какво става. Дава един различен поглед над изкуството.

-Какво е мнението Ви относно: “не мога”?

-Няма не мога, има не искам. Рисуването по принцип не е за всеки и всеки си има своите заложби. Важно е старанието. Има перфектни литератори, има перфектни математици. Хората са се насочили и имат вътрешен усет. Аз не мога в един математик да развия усет за изкуство. Аз мога да му покажа изкуството в математиката и по този начин да го привлече и да пречупя тази стена. Изкуството е едно от нещата, които имат приложение във всяка една сфера на живота.

Интервюто взе: Красимира Карастоянова – 8.в. клас

ПРЕДСТАВЯМЕ ВИ НАЙ-МЛАДАТА УЧИТЕЛКА В ГИМНАЗИАЛЕН ЕТАП НА 32ро

СУИЧЕ: ГОСПОЖИЦА ДЕСИСЛАВА ВЪЛЧАНОВАВА

1.Какво е усещането да сте толкова млада (най-младата учителка в 32СУИЧЕ) и вече да имате толкова опит зад гърба си?

- Това, че започнах сравнително рано кариерата си, е голям плюс, но все още не чувствам, че имам толкова много опит. Всеки следващ учебен час научавам нещо ново и всъщност това, да се развивам непрекъснато, е важното за мен.

2. Защо решихте да станете учителка? Това е все пак нещо, което не много хора имат смелостта да изберат като професия. Защо избрахте точно Английски език?

- От ранна детска възраст се запалих по езика и за мен беше нещо напълно естествено да избира чуждоезиково училище. От цялото ми средно образование именно 8. клас бе най-запомнящият се период. Деветнайсет учебни часа английски на седмица не ми бяха изобщо в тежест, а напротив бяха удоволствие. По-късно, имах едно вътрешно усещане, че трябва да застана от другата страна като учител. Когато за първи път влезнах в класната стая, именно в тази роля, разбрах, че съм взела правилното решение.

3. На колко класа сте били класна до тук в кариерата си като учител?

- До този момент съм имала два класа, тъй като по-рано не се чувствах готова да работя с толкова много ученици. Работата с повече деца изисква опит, а именно опитът ти дава и увереност, че можеш да постигнеш целите си със съответния клас.

4. Как се чувствате когато трябва да напишете "Слаб 2" на някой ученик?

- В никакъв случай, когато напиша такава оценка, не го правя, за да накажа ученика. Не мога да кажа и че усещането е прекрасно, но го приемам като предизвикателство. За мен това означава, че с ученика трябва да работим, за да повиши резултата си/знанията си. Една слаба оценка не е повод за предаване.

5. Имало ли е моменти, в които сте съжалявала, че избрахте точно кариера като учител?

- Не мисля, че ми се е случвало, да съжалявам за избора си. По-скоро, обратното, често си казвам: „Да, заради моменти като този си заслужава.“ Пример за това е, когато учениците ми преодоляват трудностите и се развиват пред очите ми.

6. Какво мислите за старовремския български метод за възпитание, а именно удряне с пръчка на ученик пред целия клас, ако не се държи както подобава?

- Разбира се, тъй като не съм живяла през тези доста различни времена, перспективата ми е различна. Това, което със сигурност смятам е, че целта на образованието никога не трябва да бъде, да накърнява достойнството на ученика.

7. Имате ли някой на когото подражавате, що се отнася до учителството?

- Много е хубаво, когато работиш в екип, който винаги е насреща за съвет и се радвам, че имам възможността постоянно да обменям опит. Що се отнася до подражаване, бих казала, че моята учителка по английски език в така любимия ми 8. клас, остави траен отпечатък у мен, но въпреки това се стремя да следвам собственото си усещане.

8. От любопитство: Имате ли си идол като малка? Ако да, кой?

- Идолът ми като малка е далеч от учителството, но все пак е свързан с английския език. През тинейджърските ми години много харесвах Кристина Агилера и в интерес на истината, научих доста нови думи от нейните песни, които знаех наизуст. В този случай, не може и дума да става за

подражаване, защото жената има изключителен талант, а аз изобщо не мога да пея, но предполагам, че ми е повлияла по някакъв начин.

9. Приемате ли учениците от класовете на които сте и сте били класна, като ваши деца?

- Без значение дали съм класен ръководител, или не, има класове, които ми влизат под кожата и заемат място в сърцето ми. Не мисля, че това може да се равнява с това да си майка, но понякога доста се доближава.

Интервюто взе: **Теодора Димитрова** 8.Г. клас.

Някога бях тук като ученик, а днес съм сред учителите в 32 –ро разговор с господин Илия Тамбураджиев

- Какво е усещането вашите предишни учители сега да бъдат Ваши колеги, г-н Тамбураджиев?

- Усещането е любопитно и странно. Дванадесет години учих в това училище.

Защо решихте, че искате да преподавате точно в училището, в което вие

самия сте получили образованието си? От любов към училището, или поради друга причина и ако да каква е тя?

Много обичам 32. училище! Реших да преподавам тук точно заради това - от любов и привързаност.

- Разбрах, че сте направили изложба тук, в училище. Ще ми разкажете ли малко повече за нея?

- Да, аз само участвах с постер: "Спомени когато съм бил ученик".

- Като ученик, географията ли Ви беше любимия предмет, тъй като сте учител по география?

- Да, География, Математика и литература. Във втори клас вече знаех всички столици.

- Имаште ли си любим учител или учителка?

- Да, учителите по География, Математика и БЕЛ. Поздрави към госпожа Ненкова - учителка по Немски език.

- Сега колеги ли сте с нея?

- Да, колеги сме. Винаги когато ги видя по коридорите си спомням за времето когато бях ученик.

- Кое предпочитате повече: да сте ученик, или учител?

- Да съм ученик. Ако имах възможност бих се върнал в онези години.

- Като ученичка ми е интересно да разбера дали ви се е налагало да напишете "Слаб 2" на някой ваш ученик и ако да, какво е чувството? Предполагам че не е много приятно.

- Да, налагало се е. В началото не беше приятно, но после разбрах, че е неизбежно.

- Трудно ли Ви е като знаете че като учител, поемате отговорност за ограмотяването, макар и на малка част от това поколение?

- Трудно е. Аз го приемам като предизвикателство, защото знам, че приоритет на съвременното общество е образованието.

- *Кое предпочитате повече: да напишете незаслужена шестлица, или заслужена двойка?*

- По-справедливо е да се напише незаслужена слаба оценка. Като ученици всички искахме шестници, дори незаслужени. (Смее се) Преди шест години завърших и се смея защото си спомних.

Теодора Димитрова от 8. Г. клас. - м. януари 2017 г.

ИЗЯВЕНИ УЧЕНИЦИ

Никола:

Никола; Ели и Деян – 8. Г.

1. Ще ми кажеш ли нещо повече за фехтовката? Защо толкова я харесваш?

- Защото винаги съм я свързвал със средновековните битки, които още от малък са ми мечта да изживея.

2. Мислиш ли, че е нещо което те развива като човек, като личност?

- Аз не мисля, че само фехтовката те развива като човек, а всеки един спорт. Учи на дух. И аз мисля, че този който ме развива повече е ски алпинизмът.

3. Представяш ли се някой ден като професионалист в тази сфера?

- Не, не се представям като професионалист, но мисля да го правя за удоволствие.

Ели:

1. Ще ми кажеш ли нещо повече за шаха? Защо толкова го харесваш?

- "Научих се да играя шах в 1-ви клас. Тогава исках да спортувам нещо и реших, че това ще е шах. Харесва ми защото е разтоварващо и обичам да се състезавам."

2. Мислиш ли, че е нещо което те развива като човек, като личност?

- В шаха се изисква концентрация и да можеш да направиш план, с който да победиш и точна това ми помага да се концентрирам по-лесно.

3. Представяш ли се някой ден като професионалист в тази сфера?

- Засега не се виждам като професионалист в бъдеще, защото играя шах само за забавление, но защо не!

Деян:

1. Ще ми кажеш ли нещо повече за водната топка? Защо толкова я харесваш?

- Водната топка е нещо като футбол във вода, само дето не използваш краката, а ръцете. Има двама съдии. Само вратарите могат да си хващат топката с две ръце. Има 4 части, като всяка една започва като единия съдия пуска топката в центъра и двата отбора се опитват да я вземат. Харесвам я защото ми е приятно да я играя.

2. Мислиш ли, че е нещо което те развива като човек, като личност?

- Може би.

3.Представяш ли се някой ден като професионалист в тази сфера?

- Може би някой ден мога да стана професионалист, ако сменя отбора.

Интервюта направи: **Теодора Димитрова** от 8. Г. клас.

РазличиеТо

Хората са различни. Те са създадени да бъдат такива, каквито са. Никой не трябва да го е грижа, какво мислят останалите за него. Понякога различието е нещо хубаво, защото е ценно и независимо, дори и необикновено. На мене ми харесва да говоря за хората по света, да ги наблюдавам и описвам. Жителите на тази красива и богата планета сме нещо незаменимо. Различието между хората оформя разбирателството, защото всеки има свои собствени идеи за живота. Всеки човек е специален с едно нещо, в което е най – добър. Това го прави незаменим!!!

Емили Филипова – 8. А. клас

Наргилетата варе-рите и училището

Тази е основната тема на нашия първи брой. Поводът е конкретен – случка с наши ученици, наргилетата и Училището. Участниците в произшествието са наказани на педагогически съвет, проведен съвсем на скоро. Тази „водна лула” през последните години навлезе в ежедневието ни. Почти всяко заведение предлага тази услуга. Изненадох се как докато чаках мой приятел в някогашното студентско кафене на „Шипка 6” всички младежи вън, и вътре в салона (ужким имаше обособени територии за тютюнджиите) залапваха тръбичките на ориенталския уред и се приобщаваха към една друга култура, вероятно и философия. Сетих се, че години наред този прибор е бил знак на друга култура. Позабравената, но чудесна повест от възрожденския писател Цани Гинчев „Ганчо Косерката” изобразява един от страдалните епизоди от епохата на Робството, свързан с един турски бей, който се напушва с хашиш, положен в собственото му наргиле (в книгата е използвана именно думата х а ш и ш!). Та след като свършва тая героична работа владетелят решава да посети селото, което управлява. Простите хора, които нямат идея какво е това *дрога, наргиле, халюцинации*, се опитват да спрат бея като му казват, че е

тръгнал право към кошерите с пчели. Увереният в себе си феодал разтиква народеца и се устремява право към пчелина в селото. Съответно медоносните насекоми здраво нажилват неадекватния си пришелец. А той, след като се спасява в близкия вир, обладан от последиците на наркотика – виденията – решава да опожари цялото село и хората, заради пчелите им... Весело произведение, заредено с особено ориенталски привкус и присъствие. Държа да отбележа, че тиражите на въпросния художествен текст са изчерпани. Защо ли? предлагам на загрижените за децата, наргилетата и проблемите в училище да се запознаят с интересната книжка на някогашния градинар. Проф. Симеон Янев е автор на обширна студия за този литературен текст. Преди време имаше идея творбата да бъде филмирана. Мисля, че сега е най-подходящото време за това, а и за въвлечането по някакъв начин на страдалното произведение в някоя от учебните програми я по литература, я по свят и личност, я в някой от часовете на класния ръководител. Петър Михайлов (филолог).

Замисляли ли сте се някога за това как повечето 14-годишни вече пушат и пият твърд алкохол, а родителите им (които може би не знаят) нямат силата да им забранят? За да правят това, тийнейджърите очевидно не знаят колко си вредят. Оправданията на тези, които пушат наргилета са винаги от сорта на: "Ама то в тях няма тютюн..."

А всъщност, въобще не е така! аз лично се поинтересувах малко от този въпрос и разбрах, че когато пушат наргиле с плодове (плодови аромати), те пушат 80% плодов аромат и 20% тютюн. А както виждате- "20% тютюн" в никой случай НЕ значи, че няма тютюн! Има-просто е малко в сравнение с плодовете.

Не мога да кажа защо повечето тийнейджъри на моята възраст си позволяват да пушат, или да пият. Някои от тях дори се друсат! Според мен е или от пристрастяването, или от желанието им да се правят на по-големи отколкото всъщност са. Нормално е да искаш да пробваш нещо (с изключение на наркотици), но не и да ти стане навик. Има огромна разлика между тези две неща! Това, което е още по-жалко, е това че те просто не осъзнават колко си вредят! Може би не знаят, че ранният прием (прием от ранна и незряла възраст) на подобни стоки може да доведе до неспособност да имаш деца, или до трайни увреждания по тялото или в мозъка.

Бих казала, че родителите на някои не знаят за това, че децата им пушат или се "друсат", но не знам какво да кажа ако има родители, които знаят и въпреки това позволяват на децата си да правят подобни неща. Естествено, всеки родител знае какво е най-доброто за детето му, но от подобна гледна точка, или какъвто и да е тип, няма съмнение, че да пушиш, пиеш, или да се "друсаш", въобще не е добре за 14-годишен, или дори и за 15-годишен човешки, назряващ още, организъм! Освен нещата, които вече посочих по-горе, такъв вид действия може да доведе и да спиране на растежа и развитието на организма!

Както и каквото да съм казала обаче, факт е, че човек сам си носи последствията от действията си и че сам си носи глава на раменете. Дори да знае, какви ще бъдат последствията, той ще продължи да го прави, ако му харесва и ако не го интересува собственото му здраве. Важното е каквото и да става, да избираме това, което е най-добро за нас и нашето здраве и ако имаме съмнения, дори да се допитаме до родителите ни! Защо да позволяваме на подобни неща да съсипват живота ни?

Теодора Димитрова 8.Г .

ИЗЯВЕНИ УЧЕНИЦИ: ПРЕДСТАВЯМЕ СИМОНА МИХАЙЛОВА

1. Ще ми кажеш ли нещо повече за гимнастиката?

- Има различни видове гимнастика. Тази която аз тренирам е спортна гимнастика. Особеното при нея е че могат да я тренират както момичета, така и момчета, защото това е много силов спорт и оформя тялото като го прави наистина мускулесто. При спортната гимнастика има преметания, салта и т.н. Естествено при жените има едни уреди на които се играе, а при мъжете - други. Женските са 4 на брой : земя, прескок, гредка и смесена успоредка. Мъжките са 6 : земя, прескок, халки, висилка, кон с гривни и успоредка. Този спорт е в топ 10 на опасни спортове заради множеството травми и наранявания.

2. Защо толкова я харесваш?

- Гимнастиката за мен е начин на живот. Харесвам я толкова много, защото като отида в залата мога да се отпусна и да забравя за проблемите си, да се откъсна от тях и от натовареното ежедневие, и се чувствам свободна. След тренировка съм уморена но в същото време презаредена с желание за живот и за нови постижения!

3. Мислиш ли че е нещо което те развива като човек, като личност?

- Да, мисля че това е спорт който развива като личност, защото този спорт изисква желязна дисциплина, самоконтрол, самообладание и също така е много социален спорт."

4. Представяш ли се себе си като професионалист някой ден, в тази сфера?

- Не мисля , че ще стана майсторка на спорта, защото аз започнах да тренирам прекалено късно, но не ми е и това целта. Моята цел е да се състезавам и да се развивам до колкото мога, защото да си в националния отбор е голяма отговорност, с която мисля че няма да се справя... Между другото отборът ми е ЦСКА.

Интервюто взе **Теодора Димитрова** 8.Г. клас

A R T Това е нашата артистична страница. Тук ще прочетете нашите изяви в областта на поезията, прозата, есеистиката. Ще има наши рисунки.

И сякаш двама различни
човека
пред теб стоят
Късно вечерта сълзи
напират, текат.
Не спи тя по нощи цели
Мисли си за онези нощи
отлетели.
През деня ще я видиш с
усмивката щастлива
Която преди я правеше
толкова красива
Но тя тайно щастieto ѝ да
видиш се надява

За да се вгледа в погледа
ти и да разбере дали е
права.
Да прочете в очите ти
някакво различие
А не добре познатото ѝ
безразличие.
Но и завинаги да се вира
в твоите очи прекрасни
Любов няма да завари,
остават те за нея празни.
И вярно е, че денем тя е
като лед студена

Нито обич се види, нито
признак, че е наранена.
В нея няма и помен от
тъга
Сякаш е след дъжд дъга.
Буди се със слънцето
весела
Забравила е мъката, дето
над нея се бе надвесила
Но въпреки всичко това
Ще забележиш една
следа.
Влиза в стаята, търсейки
твоите очи

с периферен поглед,
всичко, което правиш
тя следи.
Слуша те как с всички се
смееш, със всички
се разбираш
И само за миг единствен
се чуди дали
ще я подминеш
И ето, седите на един чин
просторен
Сантиметри разстояние я
делят
от момчето на нейния
спомен.
Седите безмълвни,
отминаха дните на
разговори сладки
Сега тя седи, броейки
минутите кратки
И все още нищо не
чувства, отишла си е
любовта коварна
Дже ти я отвращаваш,
мрази те
отдавна
Но тя така и не разбра, че
омразата
е синоним на любовта.
Защото с тъмнината
Винаги се връща и тъгата
И ето я, плаче тя отново
Че любовта ѝ е още там,
най-отровното
безшумно слово
Знае, че не значи нищо за
теб
Просто момиче като лед
И въпреки, че това е
съдба вредна
Все още чака, защото
надеждата

винаги умира последна.
Р.М.

Аз съм дяволът
с със снежнобелите криле,
аз съм ангелът
с тризъбец в ръце.

Аз съм огън
във водата аз горя,
аз съм светлината
в най дълбоката тъма.

Аз съм думи,
неизказани за твоята съдба,
аз съм топлината
в най-студената душа.

Аз съм песен,
аз съм танц,
аз съм твой последен шанс.

T.

В мрака на нощта
не множество звезди
сияние проби; злоба поразил
в ярки играещи лъчи

от небеса изливат
в параклиса се вливат
красотата на нощта
в нея видях вечността

в ритъма на мощността
спокойствието на вечерта
тайната на съединението-
раздяла
отмахна този лъч поквара

Анна Манева 11.А.клас

Тъмни улици пресичаме,
по покривите тичаме.
На опасности се даваме,
безразсъдни, не мислим,
непрестанно шаваме.
И не спираме за секунда.
Към какво сме се
затичали?
Светът е във в о й н а.
А ние на карти играем,
всъщност гоним се в
стрелба.
Илюзиите далечни за
секунди ни обладават,
разливат се по нас и на
произвола ни оставят.
Със заден ход към остър
ръб се приближаваме, и
докато гледаме
червеното небе,
съненото, леко се
спъваме и падаме.
Този покрив има край.

**Михаела Бочева 8. Г.
клас**

Имало едно време....

Тази история, може да се каже, че е като повечето приказки. Тя пък има едно допълнение, по което се различава – написана е по песента *“Hurt”* на *Christina Aguilera*. Скръбта на героинята, поради факта, че не е могла да се сбогува с баща си, преди да го загуби, е спомената в края на моята история. Приятно четене!

Имало едно време богато кралство. То било много голямо и красиво. Владетелите му били добри. Те постоянно давали различни дарове на хората от близкото село. Управлявали много земи на дълъг и шир. Няма човек, който да не се наслаждавал на краля и кралицата, защото винаги били честни и не пренебрегвали никого. Единственото, което желали, но не могли да постигнат толкова бързо, е да си имат дете. Много искали наследник, който да ги радва и в най – трудните моменти.

Владетелите казвали всичко на своите поданици, но прикривали една тайна. Кралицата била болна от някаква болест, която била нелечима. Никой не знаел това, освен съпругът ѝ.

След няколко години им се родило красиво момиченце, което нарекли Елиза. То било много сладко и мъничко. Всички хора в селото му се радвали. През повечето време владетелите не се занимавали с нищо друго, освен да се забавляват с дъщеричката си. Дори направили оранжерия с красиви цветя. Кралят и кралицата, заедно със своята принцеса, отгледали цветята и дърветата от семена. Само тримата се грижели за тази прекрасна природа. Момиченцето било много радостно, а родителите му – още по – щастливи. То прекарало почти всеки ден в тази част на двореца. През тези години всички забравили за проблемите си.

Елиза пораствала с всяка изминала година и се превръщала в още по – красиво момиче, приличащо на майка си. Всички били щастливи, докато не дошъл най – тъжният ден в живота им. Болестта на кралицата достигнала връхната си точка. Тя постоянно лежала в спалнята си и не искала да говори с никого. Идвали различни лекари от далечни земи само за да помогнат на жената. Цялото кралство имало надежда, че тя щяла да оцелее, но съдбата отредила друго. Лекарите не могли да я излекуват. Кралят бил много притеснен за живота на съпругата си. Не знаел какво да направи, за да остане с нея. Накрая кралицата издъхнала, след като се сбогувала с дъщеря си. Всички хора тъжали след смъртта ѝ. Елиза била едва на седем години и не разбирала какво се случва. Никой не искал да ѝ обясни, дори и собственият ѝ баща. Тя винаги го намирала да седи в оранжерията, гледайки към прекрастните растения и спомняйки си за красотата на съпругата му.

Емили Филипова – продължението на историята в следващия брой.

Представяме Ви
Библиотекарката
госпожа Соня
Бешилиева

- Zdrawejte! С какви книги разполага училищната библиотека?

-Разполагаме с 11 хиляди книги, това е фондът на библиотеката. Има художествена литература на български и руски език, художествена литература, западноевропейска и американска художествена литература. Освен това имаме тематична литература по различните учебни дисциплини. Химия, Физика, Математика, Геология, макар че тя вече не е точно учебна дисциплина, Астрономия, Техника, Спорт, Изкуство. Разполагаме с биографиите на известни художници, музиканти и учени. Те (биографиите на учени) са в по-ограничено количество, но все пак има. Имаме английска литература, която е специално пригодена за изучаващи езика читатели. Адаптирани и резюмирани издания на известни

автори, предимно класически. Имаме и справочна литература, научно-популярна и енциклопедична, които се използват само тук на място. Също така речници, главно по английски, но и по руски, немски и френски.

-Съхраняват ли се редки книги които са примерно по едно, две издания в цял свят.

-Мммм, в цял свят-не. С чак толкова редки книги не разполагаме защото не са необходими за учебния процес. Все пак тази библиотека е съобразена с нуждите на учениците.

-По какъв начин са събрани тези 11 хиляди книги през годините?

-Някои от тях за закупувани с училищни средства. Отпускат се пари, с които се закупуват книги. Една голяма част са дарения от различни организации, дарения от Столична община, предимно, изучавана в училище литература, но наскоро получихме творби на съвременни български автори, които не се

изучават в училище, но са в помощ на учениците. Също от частни дарители.

Интервюто взе **Краси Карастоянова от 8.в.**

Ще добавим, че училищната библиотека е оборудвана с лаптопи, които са свързани и с интернет. Така че това е особено място, където можем да трупаме интелектуални знания наготово. Удобни столове, просторно и светло е. Доближава се много до онзи тип библиотеки, които сме гледали по някои филми.

Ревю на книги, филми
и сериали

Ревю 1 „Аз съм знаменитост” К. Бърчъл

Тя отнема живот. И сега трябва да го заплати със сърцето си. Когато деветнайсетгодишната Фейра убива вълк в гората, се появява звяр, който изисква възмездие. Тя е отвлечена в магическа земя, за която е чувала единствено от легендите. Фейра открива, че нейният похитител не е животно, а Тамлин – един от безсмъртните и смъртоносни елфи, някога

управлявали света. Докато обитава имението му, чувствата й към Тамлин се трансформират от ледена враждебност в изгаряща страст, която изпепелява всички лъжи и предупреждения, които е чувала за прекрасният и опасен свят на елфите. Но над тези земи се надига древна и зловеща сянка и Фейра трябва да намери начин да я спре... или Тамлин и народът му са обречени завинаги. (това е анотацията).

От тази история очаквах поредното клише в стил Красавицата и звяра, но тя се оказа много повече. Това е прекрасна, завладяваща книга изпълнена с много напрежение и емоция. В нея откриваме един непознат, вълшебен свят, напомнящ приказка. Сюжетът е оригинален и толкова завладяващ, че просто не можех да оставя книгата. Това беше първият роман на Сара Дж. Маас и определено се превърна в един от любимите ми. Отначало действието се развиваше малко бавно, но с напредване на историята, стана все по-напрегнато и се разкриха много тайни. Светът на елфите красив, но и опасен, ме плени от самото начало на книгата.

Фейра е един силен персонаж, чието развитие

с удоволствие наблюдавах. Тя е дръзка, смела и непоколебима. Преживяла е много, а и постоянно е изправена пред изпитания. Тя е едно обикновено, човешко момиче, попаднало в опасен, непознат свят, принудено да живее в едно имение с най-големите си врагове. Но Фейра не се предава и се бори докрай. Заради тази нейна сила, бързо се превърна в една от любимите ми героини. Това, което най-много харесах в нея е, че е готова да направи всичко за хората, които обича.

Тамлин също обикнах много бързо. Освен смел войн, той е предан и грижовен и би направил всичко за народа си, като да пожертва свой приятел например. Той беше изключително мил с Фейра и направи какво ли не за да се чувства добре в дома му.

Краят на книгата е толкова забързан, разкриват се толкова тайни, че просто няма да можете да я оставите. Горещо я препоръчвам, особено на феновете на фентъзито.

Ревю 2 „Двор от рози и бодли” С. Маас
ВСИЧКИ искат да бъдат популярни, нали така? Житейските цели на Ана Хънтли са съвсем простички:

1. **Да науча КУЧЕ (това е лабрадорът ми) да**

дава пет. Най-амбициозният ми проект досега.

2. **Да НЕ ПАЛЯ (отново) косата на второто най-популярно момиче в училище.**
3. **Да задържа двамата ми нови (и единствени) училищни ПРИЯТЕЛИ.**
4. **Да разбере дали 1 и 2 не са причината да съм социално пренебрегвана, т.е. аутсайдер.**
5. **Да се крия с Куче в килера до живот, след като татко се сгоди за най-известната актриса на света и сега**
ПАПАРАЦИТЕ
искат да изтипосят лицето ми по вестниците, за да могат всички в училище (и по света) да видят колко съм нелепа...
(това беше анотацията)

Една лека, приятна и забавна книга. Като казвам забавна, имам предвид много забавна. Авторката има изключително чувство за хумор. Ана е 14годишно момиче, което всеки би нарекъл загубенячка. Е, обикновено загубеняците са незабележими, но Ана винаги попада в толкова нелепи ситуации, че няма как да не привлече

внимание към себе си. Като например да подпали косата на второто най-популярно момиче в училището с бунзенова горелка. И въпреки че е смахната, тя има двама чудесни приятели, които ѝ помагат и в най-трудните моменти. (Тук е моментът да отбележа, че персонажите бяха много истински и естествени. Пълни с несъвършенства и проблеми, познати на всички нас.)

И така, когато бащата на Ана се сгодява с известната актриса Хелена Монтейн, момичето се сдобива както с 19годишна сестра, така и с голяма популярност в училище. Може би за това си мечтаят повечето ученици, но не и Ана, която сега още повече привлича вниманието към странната си особа.

Сюжетът на мен ми прилича на типичен тийн филм. Има я гимназията, злото, популярно момиче и увлечението на героинята по красивото момче, което всички харесват. Така че ако искате да четете нещо леко, приятно и неангажиращо, което ще ви накара доста да се посмеете, препоръчвам тази книга. Малко е кратичко, но реших все пак да Ви пратя и него. Забравих да кажа, че това е книгата Аз съм знаменитост на

Anonimnata

Училищен вестник на 32. СУИЧЕ "Св. Кл. Охридски", свързан изцяло с живота, който протича на тази територия. Редакционна колегия: Красимира Карастоянова, Теодора Димитрова, Емили Филипова, Румяна, Ц. Й., ученици от осми клас и г-н Петър Михайлов (учител по БЕЛ). Броят е приключен на 12. 04. 2017 г.

Материали от 115 – годишнина на 32. СУИЧЕ. В следващия брой четете за 120та! ☺